

Sygn. akt *XVII AmE 116/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Dawejnis

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **P. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) P. K. z siedzibą w miejscowości M.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o **koncesję**

na skutek odwołania P. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) P. K. z siedzibą w miejscowości M. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 07 sierpnia 2014r. Nr (...)

1) **oddala odwołanie,**

2) **zasądza od P. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) P. K. z siedzibą w miejscowości M. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XVII AmE 116/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 07 sierpnia 2014r. Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne oraz art. 104 kpa w związku z art. 30 i art. 23 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne postanowił cofnąć z urzędu koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną na okres od 30 marca 2008r. do 30 marca 2018r. decyzją Prezesa URE z 27 marca 2008r. Nr (...) P. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) P. K. z siedzibą w miejscowości M.. Za podstawę swojego rozstrzygnięcia Prezes URE uznał okoliczność, iż Przedsiębiorca dopuścił się przestępstwa paserstwa nieumyślnego w związku z czym nie daje gwarancji rzetelnego prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej.

Od niniejszej Decyzji P. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) P. K. z siedzibą w miejscowości M. wniósł odwołanie, domagając się w nim uchylenia zaskarżonej Decyzji. Powód zarzucił Decyzji naruszenie:

- art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż fakt skazania przedsiębiorcy za paserstwo nieumyślne jest tożsame z normą prawną tego przepisu traktującą o skazanym za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą,

- art. 41 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne poprzez jego błędną interpretację i wyrażenie niesłusznego poglądu, że stanowi on podstawę cofnięcia koncesji.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż w obowiązujących przepisach prawa nie uregulowano możliwości cofnięcia koncesji z uwagi na karalność przedsiębiorcy nie dotyczącą działalności koncesjonowanej. Wskazał, że w art. 58 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprost stwierdzono, iż cofnięcie koncesji następuje w przypadku prawomocnego orzeczenia dotyczącego działalności koncesjonowanej. Tymczasem popełniony przez powoda występki z art. 292 § 1 kk nie dotyczy tej działalności, stąd zdaniem powoda, indywidualna interpretacja Prezesa URE, iż należy mu z tego powodu cofnąć koncesję jest sprzeczna z przepisami prawa zawartymi zarówno w ustawie Prawo energetyczne, jak i w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 27 marca 2008 r. nr (...) (k. 3- 7 akt adm.) udzielono P. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) P. K. z siedzibą w miejscowości M. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 30 marca 2008 roku do 30 marca 2018 roku.

W dniu 05 lutego 2014 r. do (...) Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki w P. wpłynął wniosek Przedsiębiorcy o zmianę posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi (k. 1 akt adm.).

W toku postępowania administracyjnego o zmianę koncesji Przedsiębiorca na wezwanie urzędu złożył oprócz dokumentów niezbędnych do zmiany koncesji również „Informację o osobie z Krajowego Rejestru Karnego”, z której wynika, że został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 września 2012 r. o sygn. akt II K 237/08 za trzy występki z art. 292 § 1 k.k. - paserstwo nieumyślne, na karę jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie sąd warunkowo zawiesił na okres czterech lat próby oraz karę grzywny (k. 66- 67 akt adm.).

Z uwagi na powyższe pismem z 17 marca 2014 r. zwrócono się do Sądu Rejonowego w W. o kserokopię w/w wyroku (k. 68 akt adm.), która wpłynęła do Oddziału (...) w dniu 22 kwietnia 2014 r. (k. 70- 85 akt adm.). Z treści w/w wyroku wynika, że Przedsiębiorca został uznany winnym tego, że:

I. w okresie od 19 sierpnia do 2 września 2005 roku w N., nabył naczepę samochodową m-ki S. (...) o nr identyfikacyjnym nadwozia VIN: (...), przerobionym z oryginalnego nr VIN: (...) i o szacunkowej wartości ok. 60 000 zł, skradzioną w okresie 19-21 sierpnia 2005 r. w miejscowości B. w Niemczech mimo, że na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że rzecz ta została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 292 § 1 K.k.;

II. w okresie od 3 lutego do 14 kwietnia 2006 roku w N. nabył naczepę samochodową m-ki S. (...) o nr identyfikacyjnym nadwozia VIN: (...), przerobionym z oryginalnego nr VIN: (...) i o szacunkowej wartości 85 000 zł skradzioną w okresie 3-6 lutego 2006 r. w miejscowości F. w Niemczech mimo, że na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że rzecz ta została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 292 § 1 K.k.;

III. w okresie od 27 sierpnia do 26 września 2005 roku w N. nabył naczepę samochodową m-ki S. (...) o nr identyfikacyjnym nadwozia VIN: (...), przerobionym z oryginalnego nr VIN: (...) i o szacunkowej wartości ok. 65 000 zł, skradzioną w nocy 26 - 27 sierpnia 2005 r. w miejscowości S. w Niemczech, mimo, że na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że rzecz ta została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 292 § 1 K.k.

Przyjmując, że opisane powyżej czyny popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu na podstawie art. 292 § 1 K.k. w zw. z art. 91 § 1 K.k. została wymierzona Przedsiębiorcy kara roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 K.k. i art. 70 § 1 pkt 1 K.k. sąd warunkowo zawiesił na okres 4

lat próby. Jednocześnie sąd na podstawie art. 71 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk orzekł wobec Przedsiębiorcy karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 100 złotych, na poczet której zaliczył mu jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności (k. 82v akt adm.).

Decyzją z dnia 15 maja 2014r. nr (...) Prezes URE odmówił Przedsiębiorcy zmiany koncesji na obrót paliwami ciekłymi (k. 90- 91 akt adm.), a następnie decyzją z dnia 17 lipca 2014r. uchylił decyzję odmowną i zmienił decyzję koncesyjną (k. 105-107 akt adm.).

Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania administracyjnego w sprawie dotyczącej cofnięcia koncesji (k. 111-112 akt adm.) i w dniu 07 sierpnia 2014r. wydał zaskarżoną Decyzję w przedmiocie cofnięcia koncesji (k. 113- 115 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem uzasadnionym jest w niniejszym stanie faktycznym sprawy cofnięcie Przedsiębiorcy koncesji udzielonej na obrót paliwami ciekłymi.

Zgodnie z art. 41 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012r., poz. 1059 j.t. ze zm.) Prezes URE cofa koncesję w przypadku zmiany, w zakresie określonym w ustawie, warunków wykonywanej działalności gospodarczej objętej koncesją. Przy czym istotne znaczenie ma, iż w myśl art. 33 ust. 3 pkt 3 powołanej ustawy nie wydaje się koncesji wnioskodawcy skazanemu prawomocnym wyrokiem Sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.

Wobec powyższego przyjąć należy, iż skoro przedsiębiorca skazany prawomocnym wyrokiem Sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą nie uzyskałby koncesji na obrót paliwami ciekłymi oznacza to, iż do podjęcia działalności koncesjonowanej niezbędne jest legitymowanie się niekaralnością za przestępstwo popełnione w związku z działalnością gospodarczą określoną w ustawie oraz, iż Prezes URE bada czy dany podmiot był niekarany za dane przestępstwo, co ma na celu wyeliminowanie od wykonywania działalności objętej koncesją podmiotów, które nie będą dawały rękojmi prawidłowego jej wykonywania. Tym samym, to czy dany przedsiębiorca „daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją” w przypadku koncesji na obrót paliwami ciekłymi zależne jest od tego, czy daje on potencjalnym klientom poręczenie swym dotychczasowym zachowaniem, że będzie prawidłowo wykonywał działalność objętą koncesją. W związku bowiem z tym, iż w obrocie paliwami ciekłymi niezwykle istotna jest ochrona interesów majątkowych odbiorców paliw ciekłych, przedsiębiorcy powinni dawać gwarancję, że swoimi działaniami nie narażą tych odbiorców na szkody. Wprawdzie „dawanie rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją” nie stanowi samodzielnej przesłanki odmowy udzielenia koncesji, jednakże spełnianie przez przedsiębiorcę warunków wykonywania działalności koncesjonowanej oceniane jest w tym aspekcie, co wynika z art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, gdyż przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany organ koncesyjny może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Natomiast spełnianie wymogu niekaralności za przestępstwo związane z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą, ustanowionego w art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne, tworzy uprawdopodobnienie dawania tej rękojmi, przekładającej się na bezpieczeństwo interesów klientów przedsiębiorcy.

Jednocześnie wobec tego, że art. 41 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne stanowi podstawę do cofnięcia koncesji w razie zmiany warunków, na jakich działalność objęta koncesją została podjęta, pozwala na cofnięcie koncesji w przypadku skazania przedsiębiorcy prawomocnym wyrokiem za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą również w trakcie prowadzenia działalności koncesjonowanej.

Tymczasem powód prowadząc działalność koncesjonowaną został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. dnia 25 września 2012r. o sygn. II K 237/08 za popełnienie 3 przestępstw z art. 292 § 1 kk,

polegających na nabyciu w okresie od 27 sierpnia 2005r. do 14 kwietnia 2006r. trzech naczep samochodowych, mimo, że na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że rzeczy te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego. Wskazane przestępstwa paserstwa nieumyślnego zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dlatego zostały zakwalifikowane jako ciąg przestępstw.

Sporne jest jednak w niniejszej sprawie, czy przedmiotowym wyrokiem Przedsiębiorca został skazany za „przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą”. Rozstrzygając te wątpliwości należy przede wszystkim wyjaśnić, że ustawodawca nie wskazał, jakoby przestępstwo miało dotyczyć stricte działalności regulowanej ustawą, lecz wystarczające jest, by pozostawało z nią w związku. W orzecznictwie przyjęło się interpretować tę przesłankę w sposób szeroki, nie ograniczając się wyłącznie do przestępstw mających bezpośredni związek z działalnością regulowaną, ale także uwzględniając te, które mogą wpływać na negatywną ocenę wykonywania tej działalności. Należy jednakże zaznaczyć, iż nie wykreowano spójnej definicji tej przesłanki, ani też nie dokonano jej jednoznacznej interpretacji, co oznacza, że każdorazowo musi być analizowana ad casum. W rezultacie związek, o którym mowa w przepisie art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne może być różnorodnego charakteru, w szczególności może być to związek o charakterze faktycznym, gdy przestępstwo dotyczy czynności powiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej koncesjonowanej np. przygotowanie niezbędnej infrastruktury czy pozyskanie środków produkcji, bądź polegający na tożsamości dóbr prawnych, które wymagają szczególnej ochrony zważywszy na rodzaj działalności gospodarczej objętej wnioskiem, a które zostały uprzednio naruszone poprzez przestępstwo, etc. W ocenie Sądu sama natura więzi łączących czyn zabroniony oraz przedmiot działalności określonej w ustawie nie ma doniosłego znaczenia, istotne jest bowiem, by relacja ta wywoływała wątpliwości co do prawidłowości wykonywania działalności koncesjonowanej. Konieczne jest jednak jej zidentyfikowanie i określenie, by w dalszej mierze móc przeprowadzić prawidłowe wnioskowanie co do istnienia gwarancji wykonywania działalności w sposób należyty.

Zdaniem Sądu przestępstwa popełnione przez Przedsiębiorcę polegające na nabyciu trzech naczep samochodowych uzyskanych za pomocą czynu zabronionego, pozostają w istotnym i wyraźnym związku z działalnością objętą ustawą, ponieważ w działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi wykorzystywane są środki transportu. Powód zaprzeczył wprawdzie w toku rozprawy głównej jakoby do tej działalności stosował rzeczzone naczepy, gdyż używał w ich w transporcie międzynarodowym, abstrahując jednak od tego, w jakim zakresie owe naczepy były wykorzystywane, stwierdzić należy, że przestępstwo dokonane przez Przedsiębiorcę wymierzone jest przeciwko mieniu, a więc godzi w pewność i bezpieczeństwo obrotu gospodarczego będącego przedmiotem działalności powoda. Z wyjaśnień złożonych przez powoda na rozprawie wynika, że prowadzona przez niego działalność koncesjonowana jest wprawdzie działalnością uboczną, ale potrzebną w działalności transportowej, a powodem zakupu autocysterny wykorzystywanej przy koncesjonowanym obrocie olejem napędowym była potrzeba zaopatrzenia pojazdów używanych w transporcie w olej napędowy dobrej jakości (k.35 akt sąd.). Posiadanie środków transportu pochodzących z czynów zabronionych nie pozostaje zatem bez związku i wpływu na działalność gospodarczą sensu largo prowadzoną przez powoda, wpisaną do ewidencji działalności gospodarczej. Tym samym przestępstwo paserstwa naczep samochodowych oddziałuje negatywnie na ocenę gwarancji prawidłowego wykonywania przez Przedsiębiorcę działalności koncesjonowanej. Faktu tego nie zmienia okoliczność, iż przestępstwa zostały dokonane nieumyślnie, albowiem wskazuje to na lekkomyślność bądź niedbalstwo, które również są niepożądane w działalności koncesyjnej i powodują obawy co do aktów staranności podejmowanych przez Przedsiębiorcę.

W opinii Sądu, okoliczność dopuszczenia się przez Przedsiębiorcę oznaczonych przestępstw przeciwko mieniu traktowanych jako przestępstwa mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą, w pełni uzasadnia powzięcie przez organ koncesyjny wątpliwości co do należytego, zgodnego z prawem i rzetelnego wykonywania przez wnioskodawcę działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Tym samym, w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do uznania, iż Przedsiębiorca nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności regulowanej.

Powyższe uzasadnia cofnięcie P. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) P. K. z siedzibą w miejscowości M. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na mocy art. 41 ust. 2 pkt

3 w związku z art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne. Przy czym trafności tej podstawy nie podważają podnoszone przez powoda przepisy Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, które również zawierają regulacje dotyczące przypadków cofnięcia koncesji przez organ koncesyjny. W szczególności art. 58 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w myśl którego organ koncesyjny cofa koncesję, w przypadku gdy wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją nie świadczy o błędnej interpretacji art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego, gdyż wymienione regulacje zawierają inne przesłanki rzutujące na cofnięcie koncesji.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 i 99 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSO Maria Witkowska